

ادامه از صفحه ۹

این امتیازات به ما تعلق نمی‌گیرد

«آناهیتا» تجربه‌ای بود که اگر ادامه پیدا می‌کرد، می‌توانست فضای جدیدی را در سینمای کشور رقم بزند.

❖ **قصد ندارید در بخش خصوصی کار کنید؟**

به‌هرحال، بعد از «آناهیتا» تلاش کردم فیلم بسازم و نشد. بازهم تلاش می‌کنم. وظیفه من تلاش‌کردن است اینکه اتفاق بیفتد یا نه، در عالم فیلم‌سازی زیاد به فیلم‌ساز برنمی‌گردد. اتفاقا تلاش کردم در بخش خصوصی کاری انجام دهم همان‌طور که «آناهیتا» ۵۰ درصد با سرمایه بخش خصوصی ساخته شد و به نظر من، این بخش درحال‌حاضر جدی‌تر از بخش دولتی است. درواقع در بخش دولتی همه راکد هستند و فکر می‌کنند همه‌چیز تضمین شده است، اما سینما هیچ‌چیز را تضمین نمی‌کند. فیلم‌ساز موظف است فیلمی بسازد که مخاطب دوست داشته باشد، منتها برخی حاضر هستند به هر قیمتی به این جذب مخاطب تن دهند و برخی دیگر حاضر نیستند باج دهند، جذابیت یکی از ارکان اصولی فیلم‌سازی است و فرقی نمی‌کند فیلم در بخش خصوصی تولید شود یا دولتی. قطعا من هم در نگارش فیلم‌نامه‌هایم به جذب سرمایه‌گذار بخش خصوصی فکر کردم و دنبال‌اش هستم.

❖ **آقای حمیدنژاد! شما مدت‌ها کار صنفی انجام دادید و در این زمینه فعال بودید، اما به‌مروراز این موضوع فاصله گرفتید و حتی درباره بسیاری از اختلافات یا موارد صنفی هم اظهارنظر نکردید. دلیل این کناره‌گیری چه بود؟**

هفت، هشت سال کار صنفی کردم؛ فکر و احساس کردم باید فضایی بسازیم که فیلم‌ساز- تهیه‌کننده‌ها، راحت‌تر کار کنند، شکر خدا تا حدود زیادی موفق شدیم و فیلم‌سازی‌ا توانستند فیلم خودشان را تهیه کنند، بعد از آن و در دو، سه سال گذشته فکر کردم نیاز به فعالیت صنفی من نیست و کنار کشیدم.

❖ **احساس می‌کنید درحال‌حاضر خانه سینما شرایط ایده‌آلی دارد؟**

فعالیت‌های صنفی باید وجود داشته باشد و صنف‌هایی که آن‌قدر مقتدر باشند که بتوانند از اعضایشان دفاع کنند، منتها خانه سینما یک مشکل اساسی دارد و آن اساسنامه‌اش است. درباره مجامع عمومی و رای‌گیری و لابی‌کردن در انتخابات سکوت کرده و هیچ مورد و بند و تبصره‌ای دراین‌باره وجود ندارد که آیا صنف می‌تواند لابی کند یا نه؟

شرق: تازه‌ترین اثر سینمایی عبدالرضا کاهانی مسیر پیچیده‌ای پیش‌رو دارد و به نظر می‌رسد با اظهارنظر اخیر شورای نظارت و ارزشیابی سازمان سینمایی، نمی‌توان امید چندانی به اکران این فیلم داشت. حبیب ایل‌بیگی در پاسخ به این پرسش که با تغییر اعضای شورای بازبینی فیلم‌های سینمایی، امکان بررسی مجدد «ارادتمند؛ نازنین، بهاره، تینا» به کارگردانی عبدالرضا کاهانی که در ترکیب شورای قبیلی رد شده است، وجود دارد یا خیر، توضیح داد: براساس قوانین موجود فیلم‌هایی که در شورای پرروانه نمایش رای قطعی خود مبنی بر رد را دریافت می‌کنند، دیگر نمی‌توانند درخواست جدید به شورای موردنظر بدهند. وی تأکید کرد: «شورای جدید فیلم‌هایی را که اصلاحیه خورده باشند، دوباره بررسی می‌کند ولی وقتی فیلمی که کلا رد شده باشد امکان بررسی آن در همان شورا فراهم نیست». معاون ارزشیابی و نظارت سازمان سینمایی بیان کرد: «درباره فیلم موردنظر باید بگویم، این اثر در شورای پرروانه نمایش رد شده است و براساس آیین‌نامه موجود، تهیه‌کننده فیلم می‌تواند به این حکم اعتراض کند تا این فیلم در شورای‌عالی نظارت سازمان سینمایی دیده شود». ایل‌بیگی در پایان گفت: «به‌هرحال فعالیت شورای جدید در امتداد شورای قبلی است و تصمیم شورای قبلی به قوت خود باقی است و تنها فیلم‌هایی که اصلاحیه داشته‌اند، بعد از اعمال اصلاحیه نسخه جدید را به شورا ارائه می‌دهند».

«ارادتمند؛ نازنین، بهاره، تینا» سال ۹۴ و با بازی مهناز افشار، طناز طباطبایی و آیدا ماهیانی مقابل دوربین رفت. داستان این فیلم طیق گفته سعید خانی تهیه‌کننده فیلم، درباره طبقه اجتماعی ثروتمند و مرفه است و فضای فیلم در ادامه فیلم‌های قبلی کاهانی است.

عبدالرضا کاهانی از جمله کارگردان‌هایی است که معمولا اکران آثارش با حواشی بسیاری همراه است. «آدم» نخستین اثر سینمایی کاهانی که در سال ۱۳۸۵ ساخته شد، پس از حضور در جشنواره فیلم فجر توقیف شد ولی پس از سه سال، بدون اکران وارد شبکه نمایش خانگی شد. کاهانی پس از آن، فیلم سینمایی «آجا» را ساخت که این فیلم نیز بلافاصله توسط وزارت ارشاد دولت نهم توقیف شد و در جشنواره فیلم فجر نیز پذیرفته نشد.

فیلم سینمایی «هیچ» دیگر فیلم سینمایی این کارگردان بود که فقط در یک سانس در جشنواره بیست‌وهشتم فیلم فجر برای اهالی مطبوعات نمایش

تعیین تکلیف «ارادتمند؛ نازنین، بهاره، تینا» در شورای عالی نظارت سازمان سینمایی

کاهانی به «استراحت مطلق» می‌رود

عکس از پوستر فیلم سینمایی شرق

نام فیلم	کارگردان	سال تولید
خرس	خسرو معصومی	۱۳۹۰
مهمونی‌کامی	علی احمدزاده	۱۳۹۲
بلوک ۹ خروجی ۲	علیرضا امینی	۱۳۹۳
پریتاز	بهرام بهرامیان	۱۳۸۹
صد سال به این سال‌ها	سامان مقدم	۱۳۸۶
آشغال‌های دوست‌داشتنی	محسن امیریوسفی	۱۳۹۱
گزارش یک جشن	ابراهیم حاتم‌کیا	۱۳۸۹
خیابان‌های آژام	کمال تبریزی	۱۳۸۹
عمیقانی‌نیستم	رضا درمیشیان	۱۳۹۲
خانه پدری	کیانوش عیاری	۱۳۸۹
زمهریر	علی روئین‌تن	۱۳۸۸
خانه دختر	شهرام شاه‌حسینی	۱۳۹۳
رستخیز	احمد رضا درویش	۱۳۸۳
مادر قلب‌آتمی	علی احمدزاده	۱۳۹۲

فیلم نیز از جمله فیلم‌هایی بود که توسط حوزه هنری تحریم شد. «استراحت مطلق» آخرین اثری است که از عبدالرضا کاهانی اکران شده است که عملا این فیلم نیز برای رسیدن به اکران دچار حواشی فراوانی شد….

اما به نظر می‌رسد آخرین اثر سینمایی کاهانی «ارادتمند؛ نازنین، بهاره، تینا» مسیر دشوارتری برای رسیدن به اکران نیست به سایر ساخته‌های این کارگردان دارد. مدتی قبل محمدحسین لطیفی عضو شورای صدور پروانه نمایش، در پاسخ به این سؤال که آیا اکران

داده شد. معاونت سینمایی که به خاطر سیاه‌نمایی فیلم را توقیف کرده بود، ترجیح داد آن را رفع توقیف کند و در نوروز ۱۳۸۹ در سینماها اکران شد. «اسب حیوان نجیبی است» نیز فیلم دیگری از این کارگردان بود که به دلیل شکایت نیروی انتظامی و مخالفت‌های وزارت ارشاد، پس از هفت ماه مجوز اکران در داخل ایران را به دست آورد. «بی‌خود و بی‌جهت» هم از جمله فیلم‌هایی بود که از این کارگردان اکران شد؛ این فیلم پس از هفت ماه مجوز گرفت ولی برای اکران به مشکلاتی برخورد و این

هنر

فیلم جدید عبدالرضا کاهانی به نام «ارادتمند نازنین، بهاره، تینا» منتفی است؟ گفت: «صادرنشدن پروانه نمایش برای این فیلم، نظر همه اعضای شورای پروانه نمایش است، البته همه در این شورا دوست دارند که این اتفاق رخ ندهد و هیچ فردی در این شورا وجود ندارد که علاقه‌مند به توقیف فیلمی باشد و همیشه به دنبال اصلاح هستند، ولی درباره فیلم آقای کاهانی جمع نظرات این است که امکان اصلاح برای این فیلم وجود ندارد». او با اشاره به مضمون این فیلم سینمایی گفت: «کل چیزی که در فیلم است یعنی سوز فیلم از ابتدا تا پایان مشکل دارد، البته من به عقاید و نوع ساخت فیلم‌ها احترام می‌گذارم، ولی اگر کاری از دستم برمی‌آمد به‌عنوان یک هم‌صنف مطمئن باشيد که دفاع می‌کردم، ولی احساس می‌کنم نمی‌توانستم و ابزاری برای دفاع از فیلم «ارادتمند؛ نازنین، بهاره، تینا» نداشتم».

حکم حکومتی برای مجوز یک فیلم

از جمله حواشی دیگر این فیلم سینمایی به حضور حجت‌الله ایوبی رئیس سازمان سینمایی درخصوص مجوز ساخت آن برمی‌گردد؛ زمانی که همایون اسعدیان در برنامه اینترنتی «۲۵» با انتقاد از عملکرد حجت‌الله ایوبی گفت: «یک نوع آشفتنگی در اجرا می‌بینم که باعث بسیاری از مشکلات شده. در شورای پروانه ساخت به دلایلی با صدور پروانه ساخت فیلمی مخالفت شد و فیلم‌ساز رفت نزد آقای ایوبی و آقای ایوبی به ما گفتند پروانه ساخت ایشان را بدهید و ما گفتیم تا حکم حکومتی ندهید، این کار را نمی‌کنیم و این فیلم که برایش حکم حکومتی دادند، امروز نمایش دادنی نیست».

حالا پس از کشمکش‌های فراوان برای دریافت مجوز اکران، سعید خانی تهیه‌کننده این فیلم سینمایی در گفت‌وگو با «شرق» درباره ابلاغیه اکران‌نشدن این فیلم سینمایی می‌گوید: «هنوز به من چیزی ابلاغ نشده است و قطعا اگر حکمی به ما ابلاغ شود، آن را بررسی و به شورای عالی نظارت سازمان سینمایی اعتراض می‌کنیم».

توقیف این فیلم سینمایی آثاری را به یاد می‌آورد که در سال‌های گذشته مهر توقیف خورده‌اند و سرنوشت اکرانشان مشخص نیست؛ فیلم‌هایی که هرچند وقت یک بار صحبتی مبنی بر چگونگی رفع توقیفشان رسانه‌ای می‌شود اما برخی از آنها سال‌هاست که به سبزی‌شدن زمان دچار شده‌اند و حتی گاهی سازندگانشان نیز آمیدی به اکرانشان ندارند.

باشگاه هواداران هنر ایران رونمایی شد

تقدیر هواداران از ستارگان

سخناتی گفت: بعد از این همه سال فعالیت در سینما به این نتیجه رسیدم که بهترین حرفه در سینما تماشاکرودن است. به آقای عیاری تعظیم می‌کنم و امیدوارم به‌زودی تماشاگر فیلم تازه ایشان باشم. سینایی نیز درباره عیاری گفت: او از همان زمان که فیلم هشت‌میلی‌متری می‌ساخت، توجه‌ها را جلب کرد و یکی از کسانی است که حرمت سینما را حفظ کرده و با وقار و متانت یک هنرمند، آنچه را که به کار جامعه می‌آید، به تصویر می‌کشد. رخشان بنی‌اعتماد نیز از عیاری به‌عنوان مهم‌ترین معلم خود در سینما یاد کرد. سپس مهتاب کرمتی، لیلی گلستان و بابک حمیدیان از شهاب حسینی تقدیر کردند. شهاب حسینی نیز با خواندن بیت‌شعری از رهی معیری گفت: تصور می‌کردم هر جایزه جهانی برای برنده‌اش خوش‌شانسی داشته باشد اما از زمانی که این جایزه (کن) را گرفته‌ام برابم خوش‌بین نبوده و با چالش‌ها و حواشی فرساینده‌ای روبه‌رو بوده‌ام. از لحظه ورودمان به فرودگاه هیچ سامانده‌ای برای جمعیت عظیمی که به ما محبت داشتند و به استقبالمان آمده بودند، اندیشیده نشده بود، به‌طوری‌که شرمنده آنها شدیم و نتوانستیم پاسخ‌گوی محبتشان باشیم. در ادامه حسین پاکدل، شمس لنگرودی، بیژن کامکار و پاتنه‌آ پناهی‌ها از فرهاد اصلانی تقدیر کردند. همچنین در ادامه مراسم از نیوشا توکلیان، عکاس بین‌المللی ایران توسط شادی قدیریان، هنگامه گلستان و هانا کامکار تقدیر شد. آخرین تقدیر در این مراسم تقدیر از داریوش مهرجویی کارگردان سینما بود که گفت: بسیاری از هنرمندان در عرصه تئاتر و موسیقی آثار قابل‌توجهی تولید می‌کنند که متأسفانه فضای مناسبی برای نمایش یا اجرای آنها وجود ندارد. امیدوارم فضای مناسبی برای فعالیت‌های هنری در کشور به وجود آید.

مجموعه «ماهی سیاهه» منتشر شد

مصور کودکان شناخته می‌شود؛ کتاب‌هایی که به‌گونه نامحسوسی درس‌های اخلاقی و اجتماعی و انسانی را دربر دارد و به موضوعاتی چون سرکشی، حقیقت، فردیت، پشتکار و جاره‌اندیشی می‌پردازد. ترجمه سه قصه جلد اول این مجموعه به نام «شاعر» از سوی غلامرضا امامی به سه نفر از یاران دیرینش در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان؛ احمدرضا احمدی، پرویز کلاتری و پرویز دویلی، پیشکش شده است. سه قصه دیگر این مجموعه به نام «درخت الفبا» نیز به بانوان گرامی؛ توران میرهادی و نوش‌آفرین انصاری تقدیم شده است. این کتاب در هزارو ۵۰۰ نسخه و با قیمت شش‌هزار و ۵۰۰ تومان، از سوی انتشارات بهنگار روانه بازار کتاب شده است.

خرابات

در حسرت عاشقانه‌ها

جواد طوسی

● یکی از موضوعات همچنان مطرح و درعین‌حال بی‌نتیجه در فضای عمومی سینمای ما، نمایش فیلم خارجی است. روز گذشته که برای ضبط یک برنامه تلویزیونی راجع به دوبله به استودیو موردنظر رفته بودم، با مجری برنامه، آقای منوچهر والی‌زاده که از دوبلورهای قدیمی و شناخته‌شده هستند، بحثی در همین زمینه داشتیم. متأسفانه جامعه ما همواره در حوزه‌های مختلف، دچار افراط و تفریط بوده است. در نیمه اول دهه ۵۰ نمایش انبوه و بی‌ضابطه فیلم خارجی که شماری از آنها کم‌دی‌های سیخف ایتالیایی بودند، به تولیدات قابل‌اعتنای داخلی لطمه می‌زد و علاوه‌برآن حجم قابل‌توجه فیلم‌های خارجی پیش‌پاافتاده و متکی به مسائل جنسی باعث فرهنگ‌سازی مخرب در مخاطب و تولیدکنندگان فیلم‌های عامه‌پسند داخلی می‌شد. ولی در نگاهی متصفانه باید گفت که در همان دوران و در دهه ۴۰ آثار برتر و ارزشمند سینمای آمریکا و اروپا به نمایش عمومی درمی‌آمد و زمینه بحث و نقد و بررسی در نشریات مانند فردوسی، سپیدوسپاه، ستاره سینما، فیلم و هنر و ماه نو را ایجاد می‌کرد. این دسته آثار باعث رونق و حیات هنری و اعتبار حرفه‌ای دوبلار در ایران شد. اگر فیلم‌هایی مانند کارابالانکا، همشهری کین، آوای موسیقی، بانوی زیبای من، مهلت، بیلباردبان، لورنس عربستان، دکتر زیواگو، بربادرفته، پدرخوانده، این گروه خش، چه کسی از ویرجینیا ولف می‌ترسد، مردی برای تمام فصول، گربه روی شیروانی داغ، اسب کهر را بنگر، در بارانداز، ریو براوو، اتوبوسی به نام هوس، اسپار تاکوس، دیوانه از قفس پرید و پایپون با آن دوبله‌های درخشان و پرخس‌وحال و شنبیدی به نمایش عمومی در نمی‌آمدند، نوستالژی و خاطرات ماندنی نسل‌های ده ۳۰، ۴۰ و ۵۰ رقم نمی‌خورد. باید آن شوروشوق و مناسک سینمارفتن و فیلم‌دین داخل سالن تارک در کنار موج‌های گرم انسانی را تجربه کرده باشی تا به اهمیت جاذبه‌های نمایش فیلم خارجی پی ببری. اگر دوبله یک فیلم شاخص و تاثیرگذار خارجی بدون تحریف عبارات و مفاهیم اصلی انجام شود و ما به‌جای یک صدای بد و فاقد آن حس لازم، صدایی نافذ و برطینر را بشنویم، بخشی از قواعد بازی سینما به‌درستی تحقق یافته است. رفته‌رفته در دوران بعد از انقلاب، ماهیت وجودی نمایش آثار معتبر و خوش‌ساخت و جذاب خارجی (به‌ویژه سینمای آمریکا به لحاظ جابه‌جایی ارزش‌ها و قطع رابطه میان دو کشور) منتفی و صرفا در نمایش محدود فیلم‌های روسی و بعضی از کشورهای اروپای شرقی و تک‌توک هندی سطح‌پایین در سینماهای عصر جدید و کریستال و… خلاصه شد. در این کش‌وقوس‌ها، تعدادی از فیلم‌سازان و تهیه‌کنندگان ایرانی نیز با مبانی استدلالی نه‌چندان محکم جزء مخالفان سفت‌وسخت نمایش فیلم‌های خارجی بودند و تحقق آن را ضربه‌ای مهلک به سینمای بومی (از دید خودشان ملی) می‌دانستند و این نهضت همچنان تاکنون ادامه دارد. حالا در افتادن از این طرف بام، شاهد یک دوران قوت بیش‌ازحد طولانی هستیم که آثار و تبعاتش نبود رقابت میان حوزه‌های داخلی و خارجی، ازبین‌رفتن آن مناسک و عاشقانه‌هایی که خاطرات بعدی نسل‌ها را موجب شود و بی‌انگیزگی و ملال جامعه دوبلور با همه آن تجربیات شیرین و گران‌قدرشان است. حالا دیدن فیلم خارجی با زیرنویس محدود شده در دنیای تنها و تک‌افتاده در زیر سقف خانه و بدون پای به‌دردیخوری که محرم و همراهت باشد و تو را سر ذوق بیاورد و سفری عاشقانه در دل شهر را شکل ببخشد. در این تبعید ناخواسته، چه فایده حتی اگر بهترین و خاتره‌انگیزترین فیلم‌ها را ببینی؟ وقتی آن حس مشترک و طی طریق پرشکوه در خاطرت ثبت نمی‌شود، سینما چطور می‌تواند نقشی پررنگ در عاشقانه‌های این زمانه ما داشته باشد؟

زیر آسمان فیروزهای

گروه دف‌نوازی «مشتاق» روی صحنه می‌رود

● **شرق:** گروه دف‌نوازی «مشتاق» اول مهر روی صحنه خواهد رفت. در اولین روز پاییز گروه دف‌نوازی «مشتاق»، به سرپرستی مهرداد کریم‌خاوری، در تالار وحدت می‌نوازند. گروه «مشتاق» که از سال ۷۶ به‌وسیله مهرداد کریم‌خاوری تأسیس شده است، اولین و تنها گروه دف‌نوازی در ایران است که فقط ساز دف در آن نواخته می‌شود و هیچ ساز ملودی‌دار دیگری در گروه نیست. فردین کریم‌خاوری، فارغ‌التحصیل رشته موسیقی و برادر مهرداد کریم‌خاوری است و آلبوم‌های «دردی‌گشان»، «باز باران»، «خروش بحر»، «آواز خاک»، «از سال‌های کبود»، «نخست» و «طره گیسو» از ساخته‌های اوست که خودش نوازنده آنهاست. بخش دوم کنسرت به اجرای ۱۱ قطعه با نوازندگی ۵۲ نفر عضو گروه اختصاص دارد. شب کنسرت، از آلبوم این گروه هم رونمایی می‌شود.

